

Όλοι και όλες στη Γενική Συνέλευση

την Κυριακή 29/09, 11πμ στα γραφεία του συλλόγου μας, Λόντου 6, Εξάρχεια

Δικοί μας οι αγώνες, δική μας και η ευθύνη να τους κάνουμε...

Βρισκόμαστε σε μια χρονική στιγμή που το καθεστώς έκτακτης ανάγκης οξύνει ολοένα και περισσότερο την επίθεση απέναντι στα μεγαλύτερα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας, με αποτέλεσμα την εξαθλίωση και την φτωχοποίηση μας. Σε μια περίοδο που η θεωρία των δύο άκρων είναι επίσημη κρατική ιδεολογία και τα τάγματα εφόδου των συμμορίτικων πολιτικών μορφωμάτων επιτίθενται στις εργατικές γειτονιές και δολοφονούν αγωνιστές. Η βάρβαρη πολιτική του συστήματος εκμετάλλευσης που βιώνουμε όλοι καθημερινά διαλύει τη δημόσια υγεία, την παιδεία, καταλύει τις ελευθερίες.

Έτσι γίνεται πιο επιτακτική η ανάγκη ως εργαζόμενοι συνολικά να πορευτούμε τους δρόμους της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης για να ανατρέψουμε την υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης και της ζωής μας. Οι μάχες σήμερα πρέπει να εκτείνονται από το τοπικό πεδίο στις γειτονιές μας και στους εργασιακούς μας χώρους μέχρι το γενικότερο, θέτοντας το συνολικό πολιτικό πρόβλημα των καιρών μας. Κάτι, που δε μας αφήνει άλλα περιθώρια παρά να συνεχίσουμε και στον κλάδο μας τον δρόμο της συλλογικοποίησης και αντίστασης στο πλαίσιο ενός ευρύτερου αγώνα των εργαζόμενων, άνεργων και όλων όσων αντιστέκονται και δίνουν αγώνα για μια αξιοπρεπή ζωή.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν την κλαδική απεργία της 23^{ης} του Μάη συμπυκνώνουν με αποκαλυπτικό τρόπο τα όσα συμβαίνουν στον κλάδο του βιβλίου, αλλά και γενικότερα στους εργασιακούς χώρους στην καθημερινότητα των μνημονίων. Η απροκάλυπτα ενορχηστρωμένη -αλλά και απελπισμένη- προσπάθεια των εργοδοτών να επιτεθούν στο Σύλλογό μας και στη συνδικαλιστική του δράση απέδειξε για μια ακόμη φορά πόσο ενοχλούνται από τη συλλογική αντίσταση των εργαζομένων, από την αλληλεγγύη που εκδηλώνεται ενάντια σε κάθε αδικία και εργοδοτική επίθεση, από τις αλήθειες που λέει η φωνή του Συλλόγου. Απέδειξε ότι αυτό που επιδιώκουν είναι να επιβάλλουν τη σιωπή, να φιμώσουν τις φωνές αντίστασης, να διαλύσουν τη συλλογική μας οργάνωση. Ο κωμικοτραγικός τρόπος με τον οποίο θέλησαν να απονομιμοποιήσουν το κεκτημένο της αργίας του Αγ. Πνεύματος στον κλάδο του βιβλίου φανέρωσε ακόμη και στον πιο δύσπιστο την αχόρταγη εργοδοτική γραμμή τους. Είμαστε μήπως υπερβολικοί όταν υποστηρίζουμε ότι τα μέλη της ΕΝΕΛΒΙ δε χορταίνουν ούτε καν με τους μνημονιακούς νόμους που τόσο γενναιόδωρα τους προσφέρουν οι κυβερνήσεις και επιζητούν με ωμή εκδικητικότητα να επιβάλλουν την εργοδοτική τρομοκρατία; Μήπως δεν επιβεβαιωθήκαμε για άλλη μια φορά με την πρόσφατη, απροκάλυπτα εκδικητική απόλυση της συναδέλφου στον Ευριπίδη;

Βέβαια, δυστυχώς γι' αυτούς, τα πράγματα δεν είναι -ούτε ποτέ ήταν- τόσο απλά. Οι συλλογικές μας αντιστάσεις μέσα από τη δράση του Συλλόγου στέκονται -και πάντα θα στέκονται- εμπόδιο στις ορέξεις τους. Διότι δεν είμαστε με τη σειρά μας διατεθειμένοι να

νομιμοποιήσουμε τη λογική των εκβιασμών, των απολύσεων, των μειώσεων του μισθού, της απλήρωτης εργασίας, της εκδικητικής συμπεριφοράς του κάθε εργοδότη. Απέναντι στο τσάκισμα της αξιοπρέπειάς μας και στην υπονόμευση της ίδιας της συνδικαλιστικής δράσης μας, προτάξαμε τις συλλογικές κινητοποιήσεις και τις ξεκάθαρες απαντήσεις. Δεν ισχυριζόμαστε ότι τα κάνουμε όλα καλά, ούτε ότι κερδίζουμε όλους τους αγώνες που δίνουμε. Έχουμε όμως το δικαίωμα να πούμε ότι δεν επαναπαυόμαστε και ότι αγωνιζόμαστε μαχητικά για κάθε εργασιακό (και όχι μόνο) θέμα που προκύπτει, για κάθε τι που αφορά τον εργαζόμενο, τον απλήρωτο συνάδελφο, τον απολυμένο.

Σήμερα, δε ζούμε απλώς στην εποχή της φτωχοποίησης, της μαζικής ανεργίας και της αβεβαιότητας. Ζούμε σε μια εποχή η οποία μας βομβαρδίζει με αισθήματα ενοχής μπροστά στη θέληση να αντισταθούμε, σε μια εποχή που θέλει να μας πείσει ότι ο συνδικαλισμός και οι αγώνες αποτελούν πολυτέλεια, αν όχι ανωριμότητα, μπροστά στην «σοβαρότητα» των καταστάσεων. Έτσι, επιχειρήματα εναντίον του συνδικαλισμού ακούμε πολλά καθημερινά: ότι είναι γραφειοκρατικός, ξεπερασμένος, παρωχημένος, ανώφελος, ότι αποτελεί απλά κομματικό ή ιδεολογικό παιχνίδι. Επιχειρήματα, όχι απλώς απλοϊκά, αλλά και κατευθυνόμενα, που δυστυχώς γίνονται αποδεκτά και από μερίδα συναδέλφων μας.

Η δική μας απάντηση είναι οργάνωση στις δικές μας δομές και η μαχητικότητα να παλέψουμε για τα δικαιώματά μας και την αξιοπρέπειά μας. Είναι η συλλογική δουλειά, η αλληλοβοήθεια, η αμοιβαία συνεισφορά στις κινητοποιήσεις, στις διαμαρτυρίες, στο κάθε λογής τρέξιμο. Ως ενεργό πρωτοβάθμιο σωματείο, δεν είμαστε ακόλουθοι αντιπροσώπων ή εκλεγμένων ειδικών, αλλά επιδιώκουμε να λειτουργούμε ισότιμα και δημοκρατικά μεταξύ μας. Ο Σύλλογος στέκεται πάντα δίπλα σε κάθε συνάδελφο που χρειάζεται βοήθεια, ήταν και είναι ανοιχτός στον οποιονδήποτε θέλει να αγωνιστεί και να διεκδικήσει τα κεκτημένα του και είναι παρών σε κάθε διαμάχη μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών.

Σε ολόκληρο τον κλάδο του Βιβλίου και του Χάρτου, από τους μικρούς και μεγάλους εκδοτικούς οίκους και τις αλυσίδες βιβλιοπωλείων μέχρι τις αποθήκες και τα χαρτοπωλεία, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε είναι κοινά. Ο εκβιασμός της ανεργίας επιβάλλει την υποταγή στις μειώσεις μισθών και τις ατομικές συμβάσεις, ενώ οι μισθοί πείνας των νεοπροσλαμβανόμενων (και εκτός συλλογικών συμβάσεων) συναδέλφων μας απεικονίζουν το εφιαλτικό για όλους μέλλον. Καθίσταται επομένως σαφές ότι και οι αγώνες που καλούμαστε να δώσουμε είναι κοινοί και γι' αυτό επιβάλλεται να είναι μαζικοί. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν σκοπεύουμε να χαρίσουμε το παραμικρό από τα δικαιώματά μας σε όποιον τα επιβουλεύεται. Μόνο με την ενεργό συμμετοχή όλων μας μπορούμε να υπερασπιστούμε αποτελεσματικά τις διεκδικήσεις μας. Δε θα πρέπει να φοβόμαστε να μιλάμε μεταξύ μας ανοιχτά, να κουβεντιάζουμε για τα εργασιακά ζητήματα, καθώς μόνο έτσι θα σπάσουμε τον τσαμπουκά και την αδιαλλαξία των εργοδοτών.

Αν πιστεύουμε στη συλλογική διεκδίκηση και αν προωθούμε την ιδέα του πρωτοβάθμιου συνδικαλισμού, αυτό δεν το κάνουμε από κάποιο ατομικό ωφελιμισμό, αλλά γιατί η εμπειρία μας έχει διδάξει ότι με τη συλλογική και επίμονη προσπάθεια μπορούμε να κερδίζουμε τις μάχες, μπορούμε να βάζουμε φραγμό στις εργοδοτικές επιθέσεις. Εδώ, λοιπόν, χρειάζεται η στήριξη όλων μας, η εγγραφή μας στο Σύλλογο και η ενασχόληση μας με όποιον τρόπο μπορούμε. Και το σημαντικότερο: η άμεση και ειλικρινής επαφή μεταξύ μας, η συμμετοχή στις συνελεύσεις του Συλλόγου, η ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών. Δική μας η αγωνία για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε καθημερινά, δική μας και η ευθύνη να μαζικοποιήσουμε τις συνελεύσεις και τη συνδικαλιστική μας δράση. Δικά μας τα δικαιώματα, δικός μας και ο αγώνας για την υπεράσπισή τους.

**Να οργανώσουμε τη συλλογικότητα και την αντίσταση
στους χώρους δουλειάς και τους κλάδους του βιβλίου και του χάρτου.**

**Όλοι και όλες στη Γενική Συνέλευση την Κυριακή 29/09, 11πμ
στα γραφεία του συλλόγου μας, Λόντου 6, Εξάρχεια**